

CÂNTEC DE LUNĂ

Rolea Nicolae

Din ciclul " versuri pentru Preafrumoasa Doamnă..."

Cântec de lună

Nu mai vrea să-mi fie lira-nmugurită
Când la ușa-i iarna gata de prăpăd.
Plânge printre nouri luna hărțuită
Și mă doare gândul că n-o mai revăd.

Noaptea se trezește ziua în amiază
Și tristețea-mbracă hainele târzii.
Plânge trandafirul și ușor din vază
Cad pe noptieră lacrimi sângerii.

Firea mi se scaldă în lacul tăcerii,
Norii de speranțe se ciocnesc pe sus.
Luna mea frumoasă, au visat cireșii
Că la tine-n plete florile și-au pus.

Stiu că nu suportți nedreptăți rebele
Și spre tine-o piatră ochiul și-a lansat,
Dar acum, smerito, inima iti cere:
Alungă tristețea ce te-a-ngenunchiat.

Linistea-nverzirii simte iar chemarea
Unui cânt în șoaptă peste liliac,
Ochii mei tomnatici, de lași supărarea,
Vreau să ți-i ofere nuferii din lac.

Lasă-ți peste crânguri aurora dragă
Iarăși să-nverzească lira lui Orfeu.
Am să-ți pun o doină, plasture pe plagă,
Și închid și rana... sufletului meu.

10.10.2015